

404. 5.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Het onderhavige ontwerp-verdrag stelt als beginsel, dat de schepeling, die tijdens den duur van de arbeidsovereenkomst of bij het einde daarvan debarkeert, recht heeft teruggebracht te worden hetzij naar zijn eigen land, hetzij naar de haven, waar de overeenkomst is gesloten, hetzij naar de haven van vertrek van het schip (art. 3, lid 1). De uitwerking van dit beginsel wordt aan de nationale wet overgelaten, welke eveneens zal moeten bepalen wie de kosten van bedoeld vervoer draagt. Daarover spreekt het ontwerp-verdrag zich niet uit, behoudens dat artikel 6 bepaalt, dat de Staat eventueel de kosten voorschiet en dat in artikel 4 eenige gevallen zijn opgenoemd, waarin de kosten niet ten laste van den schepeling mogen worden gebracht. Dat laatste sluit niet in, dat in de andere gevallen de kosten wèl komen ten laste van den schepeling; de nationale wetgever blijft vrij te dien aanzien te bepalen, wat hij wil. Behoudens in de gevallen genoemd in artikel 4 zal dus de nationale wetgever moeten regelen of en in hoeverre de kosten van repatriëering zullen komen ten laste van den schepeling, den reeder of zelfs van den Staat.

De regeling in het ontwerp-verdrag neergelegd is ten aanzien van vreemdelingen niet dezelfde als ten aanzien van eigen onderdanen. Zij is wel dezelfde, in geval de vreemdeling aan boord

gegaan is in zijn eigen land. Overigens wordt aan de nationale wet de bevoegdheid overgelaten om ten aanzien van den vreemde schepeling een regeling te treffen.

Opgemerkt worde, dat de artikelen 1 en 2 overeenkomen met de artikelen 1 en 2 van het ontwerp-verdrag betreffende de arbeidsovereenkomst van schepelingen.

Voorts bevat artikel 5 een omschrijving van de kosten van repatriëering; artikel 6 draagt aan de Overheid op de contrôle te oefenen op de repatriëering en bepaalt dat eventueel de Staat de repatriëeringskosten voorschiet.

Ondergeteekenden zijn van oordeel, dat ook ons land zich bij het ontwerp-verdrag kan aansluiten.

Intusschen zal daartoe wettelijke voorziening noodig zijn. Evenals met betrekking tot het ontwerp-verdrag van Genève betreffende de arbeidsovereenkomst van schepelingen, wordt voorgesteld aan de Kroon de bevoegdheid voor te behouden om tot het ontwerp-verdrag toe te treden.

Een Nederlandsche vertaling van het ontwerp-verdrag is hierbij gevoegd.

*De Minister van Arbeid,
Handel en Nijverheid,*

J. R. SLOTEMAKER DE BRUINE.

*De Minister van Buitenlandsche Zaken,
BEELAERTS VAN BLOKLAND.*

*De Minister van Koloniën,
KONINGSBERGER.*

*De Minister van Justitie,
J. DONNER.*

Ontwerp-verdrag betreffende repatriëring van schepelingen.

De Algemeene Conferentie van de Internationale Organisatie van den Arbeid van den Volkenbond, door den Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau bijeengeroepen te Genève en aldaar bijeengekomen op 7 Juni 1926, in hare negende zitting,

besloten hebbende verschillende voorstellen aan te nemen betreffende repatriëring van schepelingen, welk onderwerp begrepen is in punt 1 van de agenda der zitting en

besloten hebbende, dat deze voorstellen den vorm zullen aannemen van een ontwerp-verdrag,

neemt heden den 23sten Juni 1926, het volgende ontwerp-verdrag aan, ter bekrachtiging door de leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid, zulks overeenkomstig de bepalingen van deel XIII van het Verdrag van Versailles en van de overeenkomstige deelen der andere Vredesverdragen:

Artikel 1.

Dit verdrag is van toepassing op alle zeevaartuigen ingeschreven in het register van een der leden, die dit verdrag bekrachtigd heeft en op de reeders, kapiteins en schepelingen van die schepen.

Het is niet van toepassing op:

oorlogsschepen;

Staatsschepen niet gebezigd voor den handel;

schepen gebezigd voor de kustvaart;

plezierjachten;

schepen begrepen onder „Indian country craft”;

visschersvaartuigen;

schepen met een bruto tonnenmaat minder dan 100 ton of 300 M³ en, indien het schepen voor korte vaart betreft, met een tonnenmaat minder dan die, welke voor die korte vaart is vastgesteld door de nationale wet, die van kracht is op het oogenblik, dat dit ontwerp-verdrag wordt bekrachtigd.

Artikel 2.

Voor de toepassing van dit verdrag moeten de volgende uitdrukkingen als volgt worden verstaan:

a. onder „schip” elk schip of vaartuig van welken aard ook, publiek of privaat eigendom, dat gewoonlijk gebezigd wordt voor zeevaart;

b. onder „schepeling” ieder persoon, die werkzaam is aan boord of in dienst genomen in welke hoedanigheid ook en die op de monsterrol voorkomt, met uitzondering van kapiteins, loodsen, leerlingen van opleidingsschepen, leerlingen met wie een leerling-overeenkomst gesloten is, van de bemanning van oorlogsschepen en van andere personen in voortdurenden Staatsdienst;

c. onder „kapitein” ieder persoon, die het gezag over het schip voert en met de zorg daarover belast is, met uitzondering van loodsen;

d. onder „schepen voor korte vaart” schepen, gebezigd voor handel tusschen de havens van een land en de havens van een naburig land, gelegen binnen de geographische grenzen daarvoor in de nationale wet bepaald.

Artikel 3.

Ieder schepeling, die gedurende den duur van de arbeidsovereenkomst of bij het eind daarvan in het buitenland aan land gegaan is, heeft recht op vervoer hetzij naar zijn land, hetzij naar de haven, waar de arbeidsovereenkomst aangegaan werd, hetzij naar de haven van vertrek, overeenkomstig de bepalingen van de nationale wet, welke de noodige voorschriften dienaangaande moet treffen en in het bijzonder moet vaststellen, te wiens laste de kosten van repatriëring komen.

De repatriëring wordt als voldoende verzekerd beschouwd, indien den schepeling een behoorlijke betrekking wordt verschafft aan boord van een schip, dat zich begeeft naar een der bestemmingsplaatsen bedoeld in het vorig lid.

Als gerepatriëerd wordt beschouwd de schepeling, die aan land gegaan is hetzij in zijn eigen land, hetzij in de haven waar de overeenkomst aangegaan werd of in een naburige haven, hetzij in de haven van vertrek.

De nationale wet of bij gebreke van wettelijke bepalingen, de arbeidsovereenkomst zal de voorwaarden vaststellen, waaronder de vreemde schepeling die aan boord gekomen is in een ander land dan het zijne, recht heeft op repatriëring. De bepalingen van de vorige leden blijven echter van toepassing op den schepeling aan boord gekomen in zijn eigen land.

Artikel 4.

De kosten van repatriëring kunnen niet ten laste van den schepeling gebracht worden, indien hij achtergelaten is ten gevolge van:

a. een ongeval het schip overkomen;

b. schipbreuk;

c. een ziekte, welke noch door zijn opzet noch door schuld veroorzaakt is;

d. ontslag om redenen, welke hem niet toegerekend kunnen worden.

Artikel 5.

De kosten van repatriëring moeten omvatten alle uitgaven met betrekking tot het vervoer, de huisvesting en de voeding van den schepeling gedurende de reis. Zij omvatten eveneens de kosten van onderhoud van den schepeling tot aan het oogenblik vastgesteld voor zijn vertrek.

Wanneer de repatriëring van den schepeling plaats heeft als lid van de bemanning, heeft de schepeling recht op belooning voor zijn diensten verricht gedurende de reis.

Artikel 6.

De openbare macht van het land in welks register het schip staat ingeschreven, is gehouden te waken voor de repatriëering van alle schepelingen in geval het onderhavige verdrag op hen van toepassing is, zonder onderscheid van nationaliteit van de schepelingen; indien noodig zal zij de kosten der repatriëering voorschieten.

Artikel 7.

De officieele bekrachtigingen van dit verdrag, overeenkomstig het bepaalde in deel XIII van het Verdrag van Versailles en de overeenkomstige deelen van de andere Vredesverdragen, zullen worden medegedeeld aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door hem worden ingeschreven.

Artikel 8.

Dit verdrag zal van kracht worden, zoodra de bekrachtigingen van 2 leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid door den Secretaris-Generaal zullen zijn ingeschreven.

Het zal slechts verbindend zijn voor de leden, die hunne bekrachtiging door den Secretaris-Generaal hebben doen inschrijven.

Vervolgens zal dit verdrag voor ieder der andere leden in werking treden op den datum, waarop de bekrachtiging van dat lid door het Secretariaat zal zijn ingeschreven.

Artikel 9.

Zoodra de bekrachtigingen van 2 leden der Internationale Organisatie van den Arbeid door het Secretariaat zijn ingeschreven, zal de Secretaris-Generaal van den Volkenbond van dit feit mededeeling doen aan alle leden van de Internationale Organisatie van den Arbeid. Hij zal hen eveneens in kennis stellen met de inschrijvingen van de bekrachtigingen, die hem later door andere leden der Organisatie zullen worden medegedeeld.

Artikel 10.

Behoudens het bepaalde in artikel 8 verbindt ieder lid, dat dit verdrag bekrachtigt, zich om de bepalingen van de artikelen 1, 2, 3, 4, 5 en 6 uiterlijk op 1 Januari 1928 in toepassing te brengen en zoodanige maatregelen te nemen als noodig zullen blijken om deze doeltreffend te doen zijn.

Artikel 11.

Ieder lid van de Internationale Organisatie van den Arbeid, dat dit verdrag bekrachtigt, verbindt zich om het toe te passen ten aanzien van zijn koloniën, bezittingen en protectoraten, overeenkomstig de bepalingen van art. 421 van het Vredesverdrag van Versailles en de overeenkomstige artikelen der andere Vredesverdragen.

Artikel 12.

Ieder lid, dat dit verdrag heeft bekrachtigd, kan het opzeggen na verloop van een termijn van tien jaren na den datum, waarop dit verdrag van kracht begint te worden, zulks bij een verklaring toegezonden aan den Secretaris-Generaal van den Volkenbond en door dezen in te schrijven. De opzegging wordt eerst van kracht een jaar nadat zij door het Secretariaat is ingeschreven.

Artikel 13.

De Raad van Beheer van het Internationaal Arbeidsbureau moet, ten minste eenmaal in de 10 jaren, aan de Algemeene Conferentie een verslag uitbrengen over de toepassing van dit verdrag en zal vaststellen, of het wenschelijk is de herziening of wijziging van dit verdrag op de agenda der Conferentie te plaatsen.

Artikel 14.

Zoowel de Fransche als de Engelsche tekst van dit verdrag is authentiek.